

„Провісник“ вице-маршаломъ собою краснаго, полк. Юліана Лавровскаго, спонуканаго въ р. 1880 тридцять своєюхъ союзныхъ товарищівъ до вносу на „универсальное“ знаменитыя отношеня мени Русинами и Польянами въ до-рогѣхъ установѣй“. Партиа „украинська“, на-бирае черезъ то постолю значени политичного въ дѣлѣхъ краю. Члены ея, Лавровскій, Иль-ницкій, Сушиновичъ, Вахняничъ и Шаране-вичъ, введють поручъ Павликова и Петру-шенича въ такія званія „угодной анкети“, алононой Выдѣломъ красныхъ въ дѣла еко-номичныя вносу до руснакъ поселятъ и домогуются тамъ-же повоного рбнотуправленя своего народа. Рбнотуправленя входять Ильницкій, Вахняничъ, Романчукъ и Партицкій въ ко-мисію шидляну для укладаня учебничихъ рус-накъ и вносу тамъ першу повитивну робо-ту. „Боевда Русна“ переходить въ руки „украинцѣвъ“ а съ нею и „театръ народный“.

Все то однакожь не могло бути до смаку сторонництву „Слова“, котре — треба примѣ-тити — змилко дуже въ своій теоріи о націо-нальной единици Русинавъ и Великоросѣвъ и хочъ ея формально не дѣливало, то бодей больше вие не подносило съ остентациою. Ре-дакторъ „Слова“ спыхавъ воедино всю вану на анастурничать Лисковича и самъ ухотивъ за представителя лишъ рутенского сторон-ництва, репрезентованого св. Юромъ. Въ 1870 р. вдавъ двѣ нафты редакцію на своего давнѣй-шого сотрудиня, Вонедикта Пляцаньского.

(Дальше буде.)

Поѣздки проф. Вол. Антоновича на руины Галича и Звенигорода.

Вп. профессоръ кіевского университета от-бувъ, якъ мы вже згадували, двѣ поѣздки съ дромъ Іондоромъ Шараневичемъ до Звенигорода корю Бобрки и до Галича, щобы пригланутисъ руинамъ старины и выкопати събѣ судъ о нихъ. Звѣтно, що проф. Антоновичъ має славу знаме-нитого археолога, теоретика и практика, розко-пувавъ и розослѣджувавъ могилы, фундаменты будынокъ и валы городѣвъ окрѣвъ по Украинѣ. Тожъ на судъ его можна вновѣ полагати.

Проф. Антоновичъ оглянувъ съ дромъ Іо. Шараневичемъ и о. Лаврѣвичемъ близшія руины княжого Галича (за-для непогоды руинъ коло Крылоса не можна було оглянути) и прійшовъ до того несомнѣнного переосвѣдченя, що откопані фундаменты належатъ до часѣвъ княжихъ, будынки мали отиць чисто византийскій. Найдѣв-нѣйшою для проф. Антоновича була коллекція выкопанныхъ рѣчей, зложена теперь у о. Лав-рѣцкого въ Залукай. Нема сумнѣву — каже Вп. профессоръ — що двѣ треті тыхъ находокъ похо-дятъ съ часѣвъ княжонъ эпохи. Найхарактернѣй-шій въ тыхъ находокъ оуть: 1) фрагменты скляныхъ брансолотокъ и 2) зъ червоного камня кружки до веретенъ. Ужитокъ скляныхъ бран-солотокъ и такихъ кружокъ до веретенъ кончить-ся XIII столѣтьемъ, побѣйше ихъ нема. Слѣд-итель старины знайшовъ ихъ слѣды только въ ру-инахъ городѣвъ руснакъ князѣвъ: въ Кіевѣ,

Черниговѣ, Переяславѣ, Выжгородѣ, Білгородѣ, Овручу и Трипозю. 3) Скляны, с. с. хрестяки вылиты въ бронзы, зложены въ двѣхъ окремыхъ половинахъ, котры лѣтъ скляны съ собою гачама, зробиля хрестяки въ середній порожній; въ другю порожню выладае реліквія. 4) Прилѣпки до контриды и лампета (ожерела); форма тыхъ при-лѣпокъ знаходится только въ княжѣй способъ: въ виду обвитости и орнаментованого пѣвъ-пильядра. 5) Формочка въ паленой глины (ca terre cuite) для отливаня въ бронзу рѣчей, — тутъ спеціаль-но ость мѣсто на отлѣты трѣхъ хрестяковъ и двохъ прилѣпокъ. Проф. Антоновичъ спробовавъ вылити тѣ рѣчи зъ олова и все выходило лѣтъ накірасше. 6) Зъ монокита (одного камня) до-могилы, выкопана въ руинахъ Спаскоя церкви, ость того самого тилу, що домогилы Ярославъ въ Софійскій церкви въ Кіевѣ.

Въ Звенигородѣ рбнотуправленя нашъ Вп. профессоръ важай спостережена. Влази они на слѣды руины старинной церкви и окопѣвъ замку. Що до церкви, то: 1) въ шостѣ селанки Марины Палинды выкопано въ глубинѣ 2/3 метра показ-ный монокитъ (одноствѣйный камень), вага до 15 сотнарѣвъ, съ слѣдами муларскоя руки. По думцѣ проф. Антоновича буде то часть одѣвѣрка храму. Въ суевѣдѣхъ огородѣ выкопано кѣлька штукъ тесаныхъ камѣнѣвъ, а пѣдъ ними оталки костей и черепѣвъ людскихъ. На близкѣхъ огородѣ, те-перь засадженѣхъ кукурузою, можна надѣтитисъ знайтѣ фундаменты, бо передъ кѣлькома роками люде выкопали тамъ гарній камѣнь и пробували въ нихъ събѣ пивницѣ. Палавода має крѣвъ того на подвѣрѣ хѣдникъ, выложенъ полароваными 4-гранными цеглами, такими самими, якъ знахо-дять богато въ руинахъ Галича.

Що до валѣвъ замку, то проф. Антоновичъ осудивъ, що она походить не въ давнѣйшого часу, якъ зъ XVII столѣтя, бо побудованъ въ отилю Ваубан-а, котрый почавъ уживати доперва въ XVII ст. Звенигородѣ при княци XVII столѣтя належавъ до Сѣславскихъ, — здаєть отже Сѣслав-скій въ той часѣ переробили давній якѣсь будовы на укрѣпленя пѣслаи новой системы. А що на томъ мѣстои были якѣсь давнѣйші будовы, о томъ свѣд-чатъ кусочки кафель, помосту, очевидячки зъ давнѣйшихъ часѣвъ. Въ нынѣшнихъ валахъ на захѣдѣ и полуднѣ доховалася добре двѣ пивницѣ, а обѣ они пѣслаи осуду проф. Антоновича на-лежатъ до XVII столѣтя.

ДОПИСИ.

Зъ пѣдъ Манастырискѣ.

(Духъ народно рускій будитсѣ и въ на-шихъ сторонахъ) — видко великій по-ступъ. Въ самыхъ Манастырискѣхъ мо-лодой энергичный парохъ о. Захарія Пѣд-ляшкѣй прѣдсе рвено и не безуспѣшно. Мѣ-щанство горнеся до своего рѣдного, засновуєся тамъ читальня и закладаєся торговля, а на помѣ-щенєе ихъ вже и дѣмъ закуплено. Церковь мѣшка, котрой муръ розпочатъ ще передъ 50 лѣтами, має повола кончитися, а тычасомъ при помочи гр. Молодецкого побудовано сего-року побѣчь нескѣлоченой церкви кавлицю (Nothkapelle) и богослуженєе отправляєся вже

не въ латинскѣхъ костѣль, якъ довѣй часть було доси. Вегуишь до церкви — душа ра-дуса, събѣвъ хоральный въ нотѣ, мѣщанство горнеся. Кромѣ кавлицѣ будучея сего року и дѣмъ приходекѣ въ Манастырискѣхъ при ще-дрѣй помочи гр. Молодецкого, бо доси парохъ мусѣвъ мешкати въ прилученыхъ Фальвар-нахъ. Честъ за се о. пароху, гр. Молодецкому и славетному мѣщанстагу! — Дальше, въ Ко-валѣвцѣ о. Новосадъ приводить народъ до твердости и красить порядѣвъ. — Въ Пе-револоцѣ, де колись цвѣло пиванство, нынѣ при рвѣныхъ трудѣхъ о. И. Олесницкого не адыбати пивницѣ. Церковь гарна, мурѣана на укѣпченю, и имогѣрно епископъ Юліанъ посватить ея и въ той день утвердитъ хрѣ-ств. твердости. — Въ Велесневѣ о. Маркылъ Соновѣцкій, рвѣный дѣвѣтель, готовитъ на осѣнь церковь до посвѣщеня. — Въ Чеховѣ прилученѣмъ до Манастырискѣхъ церковь въ твердого дерева буде такожъ на осѣнь скѣпче-на и посвѣщена. — Въ Зубрци трудитєся на-родолюбѣць о. Ковальскій, бувшій капеланъ войсковый. Пиванства тамъ уже нема, грома-динєе стали честными горожанами, жидѣвъ, що була тутъ загнѣданаєся, вывандрувала, а за то есть тутъ уже смѣль христіанскій.

Теперь задержимось трохи доаше при се-лѣ Бертикахѣ (належачѣмъ до прихода Грагорѣвъ). Де дня 19 липня с. р. отбулося торжество посвѣщеня ново-будованой церкви. Въ той парохіи, близкѣ Манастырискѣхъ, бувъ 38 лѣтъ парохѣмъ о. Софронъ Литвиновичъ, тепершній парохъ Пѣстыня. О. Софр. Лит-виновичъ, б. деканъ буцацкій, працовавъ не-устанно въ виноградѣ Хрестовѣмъ, а наровѣ въ своей парохіи и довѣвъ села Григорѣвъ и Бертички до цѣлковитого отверженя. А коли въ мартѣ 1884 р. перѣвѣся до Пѣстыня, об-нявъ по нѣмъ завѣдательство прихода о. Иси-доргъ Лукасевичъ, пастырь рвѣный, вѣр-ный сынъ руской землѣ, любѣчій свой народъ и дѣающій про славу нашои церкви. О. Лукасевичъ пѣдняєся тяжкого дѣла — по-будувати въ Бертикахѣ на мѣсто ста-рѣнькой церковцѣ нову церковь, и за пѣвтора року довѣвъ до того, що село, числяєсе ле-дѣи 60 номерѣвъ радуєсе нынѣ величавоу церквою, адыгнєною бѣвъ конкуренціи. Отве-рєзєный народъ въ довѣрїю до своего пастыря-народолюбца охотно дѣлавъ все на его пред-ложєня, а одинъ въ бертичскихъ господарѣвъ, ч. Стефанъ Шевчиншъ вручивъ о. Лукасевичу, вынѣвши въ-за ремєня, книжескій даръ 500 вр. а. в. на церковь, именно на великій престолъ! На веснѣ 1884 р. розпочато будову церкви а 19 липня 1885 вже ея по-свѣщено. Чинъ посвѣщеня совершивъ о. Ник. Дрогомирецькій, деканъ буцацкій при участіи 9 священникѣвъ и до 6000 вѣрныхъ. Съ походами прибули оо. Целевичъ въ Оверянѣ, Марк. Соновѣцкій въ Велесневѣ, Пѣдлѣшкѣй, сотр. Соновѣцкій и Туркевичъ (обр. гр. кат. а парохъ лат.) въ Манастырискѣ, а мѣ-щєвѣй завѣдатель о. Ис. Лукасевичъ витавъ прибувачѣхъ при отголосѣхъ выстрѣловъ мо-дѣвровыхъ и вувцѣ вонѣвъ. Прекрасный хо-ральный спѣвъ мѣщанъ и мѣщанокъ мана-стырѣцкихъ, вѣдрєвѣй порядѣкъ и прекрасне слово о. М. Соновѣцкого въ Велесневѣ подносили духа тысячѣвъ народу. По посвѣщеню церкви и престола розпочалася торжественна служба Божя, отбєлувана Вп. со. деканомъ Дрогоми-рецькимъ и С. Литвиновичемъ, б. деканомъ и парохѣмъ прихода, прибувшимъ нарочно въ Пѣстыня на се торжество.

И такъ стала нова свѣтыня на рускѣй землѣ, въ Бертикахѣ, недалєко вѣльницѣ въ прекраснѣмъ мѣстои. Дѣло говоритъ само за

собѣю. Велике признанєе належитєся о. Исид-ору Лукасевичу за его рвѣну дѣвѣльностъ. За-его старанємъ не только адыгнєно нову цер-ковь въ Бертикахѣ, але и дѣвѣльностъ дѣ-ригорѣвъ покрито блѣхомъ. До слова спѣва-нѣдательствъ, — вншій на его мѣстои стрѣ-ныи энергїю, днѣ же крѣпитєся духомъ и во-лѣнємъ працовъ для добра народа и церкви. Най же хочъ тыхъ кѣлька слѣвъ, подѣвѣвъ прилѣдно, буде ему нагородѣю за его рвѣн-ныи труды.

Однѣкъ за колѣкѣкальнѣмъ.

Зъ-пѣдъ Грымалова.

(Театръ Бибєровича и Грымалова.) го-вѣвши отъ 21 л. липня въ Скалатѣ и пред-ставивши тутъ кѣлька кусничѣвъ театральныхъ на загальну вѣдѣбу, дає теперь 4 представлєня въ Грымаловѣ. Майже рѣвночасно отбуваюєся представлєня въ Скалатѣ и въ Грымаловѣ ту оперетка, тамъ комедія и хотѣй рѣдѣвѣ-ютєся силы на двѣ части, єднанѣть събѣ загаль-ну симпатїю обохъ народностей. Доси були въ Грымаловѣ 2 представлєня Галка и Чорномор-ць; на обохъ було численно гостей якъ мѣ-щєвѣи такъ и доокрестной интелігенціи. Кромѣ-сѣхъ посѣщѣли и сєлєне доокрестнѣй, вѣд-больше мѣщанъ въ Товєсто, щобы почути рѣдне слово на рускѣй сценѣ. И дѣвѣсно не-жалувати намъ труду въ часѣ живнѣи и те-рѣшноя негоды, бо спѣвъ а особливо хоръ въ Чорноморцѣхъ „Слава вѣсьмъ намъ Ко-валѣмъ“ такъ сподобалєся гостємъ, що оплєска-ли и окликую „славно“ не було кѣнца. Не только Русины но и польска интелігенція (а було кѣлькѣхъ въ аристократіи) выхѣдилъ въ пред-ставлєня съ повнѣмъ задоволенємъ, а побѣчь-представлєня объявляєся загальне одушевляє-вѣсьхъ гостей мѣнь-бѣи одной родины. Днѣи-будє представлєнє „Шельменко Копѣлицѣ“ и „Давѣны въ Корнєвѣль“. Сподѣвѣмосєя, що обѣ-представлєня выпадуть къ загальному вѣдо-вленю и вѣрнуть численно гостей.

Зъ Украины.

(Вѣсть о прїѣздѣ царя до Кієва. — Забо-рона „Катерины“ Шевченкови. — Наѣзды на украинскими книжками въ Полтавцимъ.) Щѣ-въ самого початку лѣта ходила погодоєса, що-царь Александръ має прїѣхати до Кієва. Те-перь се вже стало певною рѣчєю, только ще-не знати часу, коли прїѣде, але 15 (27) липня-кієвского генераль-губернатора Дрентелєна те-леграфично завѣдвали до Петербурга, щобы-вѣрѣтитєся отъ него, чи безпечно вѣдѣти до-Кієва? Нема що й казати, що нѣвакои небє-печности не може бути: динамитчики нѣвако-не мали своего пробутку въ Кієвѣ, а теперь и-скрѣвъ по Россіи про нихъ не чуно. Днѣи-мѣста Кієва вывѣчала вже выдати 6000 ру-блѣвъ на илюминацію мѣста на часѣ царского-пробуваня въ Кієвѣ, а кієвскій маршалокъ-и. Рєвиншъ ровѣславъ завѣвъ до вѣсьхъ марша-локѣвъ Черниговцины, Полтавцины, Кієвцины. Подѣля и Волынѣ, подєсогласнѣючи ихъ, щобы-вѣбралѣи грошѣ, выслали депутацию до Кієва и-дали въ честь царя балъ въ Кієвѣ. Хто знає, на-скѣлько шляхта посѣщѣти съ грѣшма, бо-теперь скрѣвъ по Украинѣ такъ же и днѣи-скупо на грошѣ. Торѣкъ хлѣбъ бѣвъ вѣльми-дешевый и мало йшовъ за границу, єднѣкъ-треба було спродувати, бо вѣтмиъ жити, а те-перь кругѣмъ гонорати, що черезъ велику во-суху на веснѣ хлѣбъ не дорѣдывъ. Отѣмъ-хлѣбъ подорожѣвавъ, але продавати не будє-щѣ.

Сумну вѣстєку достали мы въ Петер-бурга. Кієвскій цензоръ Рафальскій просивъ „Главное управление по дѣламъ печати, щобы

рохїю батько засадивъ увесь грунтъ коло церкви Ілїонами, грушами, вишнями и нѣшнѣмъ деревомъ. Въ томъ садѣ лѣтомъ отиляе церковна пасѣка — другєе любїєе батькомъ мѣсто для бѣдху (овѣю пасѣку днѣ тримавъ на оінокѣхъ, въ дубовыхъ-корчахъ, абы не було бѣйки пчѣлъ съ церков-ными). На Спасѣ (6 серпня) выбиралєся зъ цер-ковной пасѣки першій мѣдъ, зъ церковного саду-першій аблока и грушка, и то и другєе свѣтылося на службѣ и роздавалєся принутнымъ на почи-нокъ. Самъ батько нѣ за що не вѣвъ аблокъ, гру-шокъ и меду до Спасѣ и намъ, дѣтамъ забороня-вѣвъ бѣти, а парохіянѣ остро лявъ, коли хто не-тримавъ тои заповѣди, котру бѣвъ порѣвнѣвавъ съ заповѣдєю въ раю. На Семѣна (1 верєснѣ) збиралєся коло церкви господарѣ и радилєся съ-батькомъ, кѣлько улієвъ продати, кѣлько зиму-вати. Грошѣ зъ продажѣ меду чинили церковный-доходъ и були найбільшою пѣдпорєю въ потре-бахъ церковныхъ. Вѣсѣкъ йшовъ на овѣчки до-образѣвъ и на братскѣй, котры держали поважнѣй-господарѣ въ часѣ спѣваня „Херувимскоя“ и „Тебе-посѣвъ“. Форма стародавнихъ братѣвъ давно вже-не нотувалєся, але вѣвъ розходы и справы цер-ковной залагоджувавъ батько не иначе, якъ пѣсла-нарады съ набѣтаршнѣми и набѣважѣйшнѣми па-рохіянѣми, котрыхъ высувала громада. Цѣнавѣ-були тѣ „высуваня“ громады. Бувало батько ска-же въ церкви (на „Вуди имя Господнєе“): „Пѣра-бы намъ подумати о томъ а томъ, заходѣтъ, по-радѣмосѣ“. Скѣпчєвалєся служба и зачинаєся высу-ванєе депутатѣвъ. Однѣ самѣ высуванєе напе-

редъ съ словами: „А що-жь, ходѣтъ... хто йде?“ Другѣхъ клѣчуть по имени рѣшта або плєчма вынхаютѣ зъ гурми: „Идѣтъ же, Омєльку... Степанє... Иванє...“ Дѣхто вѣткає за-для якого-дѣла домѣвъ, але его здоганяють и заставляють-вернутѣю, не вважѣючи на то, чимъ бѣвъ вымо-влєєся. Ишли загаломъ радо — якъ за-для поче-сти, такъ и для того, що батько дѣвѣтно честу-вавъ громаду а дуже рѣдко йшовъ противъ у-хвалы ея, — а при томъ же отъ батька не выш-шовъ нѣхто безъ гѣдногѣ принята.

Въ отправѣ обрядѣвъ и богослужєня батько-мѣй отзначалєся глубокою простотою и незалеж-ностєю. Теперь бы ему не було мѣсто въ мола-отыри на епѣтиміи за такую самѣстѣйностъ, та й-тогда, при священникѣхъ „богословѣхъ“, що хва-лявноя формама благословѣнїя и пошанованя до-олужбы, бѣвъ певно побѣвѣтъ-бы бѣвъ „муку съ-лѣти“, якъ-бы не старый деканъ, котрый его-любывъ.

Дома батько молиєся все и неизмѣнно зъ-книжки, рано и вѣчѣръ, а часто и середѣ дня. Читавъ бѣвъ молитвы, иногда стѣючи передъ обра-зомъ, иногда на ходу — по хатѣ, по двору, по-выгонѣ сѣлькѣмъ, то тихо шепчучи слова, то го-лоєно выкрикуючи фразы. Средѣ молитвы днѣ, мѣнь-нѣчого, зєрталєся до прохожого съ рѣзными-пытаньями, увагами, напѣвъ съ жагономъ. „Пѣми-луй мѣ, Боже, по величѣй милѣсти Твоей... бла-гаючи зѣ вѣдохѣмъ читає днѣ...“ а куда такъ-бѣжнѣшь?“ завѣваже тутъ-же спѣшившємо олуєвъ, и, почувши успокояющую отповѣдь, продѣває: „и

по множєству щедрѣтъ твоєихъ очеряти беззаконїє-моє“. Въ дѣкавѣмъ случѣю, перєвѣршивъ, довго-пѣбєвѣдує, вылає, якъ есть за що, и зновѣ про-довжає молитву. Священники „богословы“ смѣляєся-надѣ тымъ звываемъ „псалтирникѣвъ“. Але я ба-чивъ такой прикладъ въ великѣхъ свѣтытелєхъ ру-скои церкви, кієвскѣмъ митрополѣтѣ Филарѣтѣ (1837—1857), бувши опѣвакомъ въ хорѣ его. Звѣтно въ, що то бѣвъ безперѣотанный молитвен-никъ въ буквальнѣмъ змыслѣ, що псалтирь не-сходила зъ устѣ его. Ходѣтъ бувало по саду, а-неразъ и по поли съ нами, малыми опѣваками, и все шепчє псалмы. Выразно чуємо зъ устѣ его-псаломъ за псаломъ, тихо йдемо за намъ. „Кѣль-возлюбленна сєлєнїя Твоя, Господи овлѣ, жєла-єтъ и скончаваетєся душа мѣя до двѣри Господнѣи. (А, отъ и малина, кушайте дѣти...) Сердєе мѣе-и плѣтъ мѣя возрадовастєся... (Та не хѣмайте-кущѣвъ, осторожно...) пѣбо птица обрѣтє себѣ... (Зєленѣю не кушайте... ну, бѣжѣтъ...)“ Чи жѣ днѣ-не знаєтъ псалтири на память? А бувало, пѣд-часъ довгоя дорогы, при обѣздахъ епархїи, за-кличє до себе въ карету одногѣ зъ насъ, поса-дѣвъ противъ себе, держи передъ нѣмъ псалтирь, а днѣ читєе всю дорогу, перєвертаючи картки, и-туть-же заыгугє архимандрѣта, що сидѣтъ рядѣмъ-съ нимъ, каже лѣкавнѣи дати събѣ бѣномъ помар-пачу, жує и очми водить по книжцѣ. Разъ на поч-товѣй стации треба було цѣлою поправити вѣго-карѣтѣ. Мы були въ дорожѣ съ нимъ, йдучи въ-своєй колѣцѣй варазъ за его каретою. — „Ну, дѣти, побѣдемъ впередъ по дорожѣ“. Идемо, ста-

рець все шепчє про себе, перєрываючи молитву-пытаньями до прохожихъ мужикѣвъ, що адыговѣвъ-дѣвѣляєся на невѣдану процесїю: — „Зъ работы, домѣвъ? добрѣ живѣвъ?“ и т. п. Наразъ поточнѣя-поперекъ дорогы... „Сядѣмо на травѣ“. Слѣд-сѣнєцє заходѣло. Пошєпчѣвъ трохи свѣтытелє и го-лоєно читєе: „Сѣнце познѣ западъ овоѣ... Про-опѣвайтє, дѣти, Свѣтє тѣмъ...“ Мы тихѣво-опѣвала, бѣвъ потягавъ хриплымъ, звѣнкавымъ-голосѣмъ. Зновѣ отавъ шєститѣя. „А добрє памѣ-таєтє вы зъ катєхизисѣа о таинѣвахъ? Отъ вѣвъ-оѣвъ, розкажѣтъ кождѣй по порядку про одно зъ-сєми таинѣвъ.“ Стали розказувати, бѣвъ попра-влявъ, доповнѣвъ, иногда забувачи про насъ и-шепчучи про себе... На бѣцѣ отъ насъ утворѣєся-кружокъ прохожихъ мужикѣвъ, що дѣвѣлно въ-дивного отарѣи съ дѣтми. Надѣхѣвали екилѣкъ...

Читатєль нехай проститъ мѣѣ се невольнѣно-отѣступлєнєе по поводѣ формы домашной молитвы-батька мого; оно достаточнѣо пояснѣя молитвеннѣй-звычѣвъ старины, въ котрѣй форма часто пропѣ-дала въ дѣсѣ. Пожалєюя Боже, батько мѣй бѣвъ-дуже простѣй въ своихъ поверхныхъ молитвен-ныхъ дѣлѣвахъ, такъ само майже и коло цер-ковного богослужєня, але не соблазнало то его-парохіянѣвъ, бо вѣвъ они знали, якъ щиро днѣ бѣвъ-набожнѣй, якъ горячо любивъ церковнѣвъ и мо-литву.

(Дальше буде.)

Шевченку поему "Катерина", бо в ній будить ворогованье прощанья. Великороседь". Нема що й каже — в ній будить ворогованье прощанья. Великороседь". Нема що й каже — в ній будить ворогованье прощанья. Великороседь". Нема що й каже — в ній будить ворогованье прощанья. Великороседь".

З Полтавщини маємо звістку, що тамтешній инспектор фадат по школах, розглядаючи вчителів ревізій і отбираючи українських книжки дозволені цензурою, хоч українські державні ті книжки для свого великого ужатку.

В Черніговщині в остерському повіті в селі Гоголіві в місяці маю відбулася страшна евакуція. Селянам відмежували (при створенні комісії) ліху, неродючу землю, забравши селянські землі. Селяне не хотіли землі прийняти, значить: збунтувалися. Приїхав губернатор з козаками "донцями" і усмирили бунт, вислали селян рбаками.

У Києві гостив тепер о. Іван Наумович, приїхавши і свого зятя Покшивницького. Обидва приймуть православіє і російське підданство. Богато тут говорять про те, як дружили о. Наумовича генераль-губернатору в м. Катеринограді і о будучій його кар'єрі.

Рух в наших читальнях.

Открытие читальни на Стці и в Мозоловці, коло Могилы. Дня 11 мая відбулася открытка читальни на Стці коло Підгаець. По вечірні зійшлось багато Стціан в пригрозеній кімнаті одного з основателів той же читальні, а коли зібхалося багато гостей то з Підгаець то з окрестних місць багато прислухувалися то з сьбей то по під окнами, бо в тійній хатці не могли всі поміститися. Перше слово забрав пан о. І. Дудкевич і показуючи на примітку, як вийти ті народи чогось добилося, що була о проповіді, захоплював вступати в члены читальні, де кождий, хто хочє, буде мого членом вчителя. По выбраню виділу обділували приїхавши програму. Співали сівкаві і сівкаві нумери з Завалою під проводом о. Е. Гузара — по мовчатию Его Вел. цесарю — "Щастя вам Боже", "Де єсть руска отчина" і т. д. Шевченкову "Тосюлю" декламувала співачка Завалою і віддала єя удачно. Вконец судія п. Рощевич мав відчитати "О книгахъ грунтовыхъ", а після прислухувалися тому поучаючому вчителю. Пізно ввечір розіхалося вєб. Через який час був присутній ц. к. комисарь староста.

Дня 14 мая открыто читальню в Мозоловці, повіта підгаецького. З причини, що первістко мало ово відбулося 3 (15) мал, а потому неможливо було з причини призначення на сей день правоборьць, не було чужосторонних гостей, хаба одиць ц. к. комисарь. По промові пана була декламация одного хлопчини і сівцького власного хору; відсвідано кілька пісень дуже удачно. А навчав тут сівбу зь нотъ учитель о. Вітошанського, ч. А. Каськовъ, котрий в так короткій часі, бо від нового року, вучив цѣлу службу Божу і навчав учить сівцьких пісень. До заложеня читальні причинялася ірмь пархоа о. Застыця також честя газды. Томко Слячєнкъ, Павло Горобецъ і навчальниця громады Дмитро Кочкоданъ; они суть і найшляхетшими членами читальні.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНІЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Становище министра провоты), бар. Коврада захитане; такъ бодай доносять деякі листичкі газети, хочъ подають сю вѣсть съ певною резервою. "Luzer Volksblt." такъ пише: "Въ шведськихъ и добре поинформованыхъ людяхъ у Відня уважають становище министра провоты бар. Коврада за дуже захитане. Вѣсть однако съ тымъ застереженємъ, що мы все ще не можемо невѣрнимъ Томою". "Neue Tir. Stimme" нажуць знову від себе: "Такъ само маємо вѣрити і съ нами, хочъ намъ лишь съ трудностю приходило вѣрити, чтобы бар. Коврадъ по звѣсткахъ его вступленьяхъ въ палатѣ послѣвъ, хотѣвъ ще разъ ставати передъ парламентомъ". (Реформа высшійей палаты обрахунковой). "Wien. All. Ztg." доносить, що въ правительственныхъ кругахъ сподѣваються, що нова рада обрахунковой, котра то реформа вже відъ богато лѣтъ не може перевестися. Допускають, що парламентъ займєся сею справою заразъ по откритіи парламенту. Причиною, для чого сирава

ося доси не была залагоджена має бути то, що правительство и парламентъ не могли згодитися до вытани, яке становище має зайняти президентъ палаты обрахунковой, а именно чи днѣ може бути усунуеній въ посады чи нѣ. Загадана реформа має на цѣли палату обрахункову, котра дотепер отойтъ на силѣ окремого статуту поза правилами конституційными, підпорядковувати такимъ правиламъ конституційнимъ и парламентарій въ той способѣ, чтобы першій президентъ не лишъ што до ранги, але и що до засадъ парламентарныхъ бувъ поставлений на рівнѣ съ министрами.

(Чешскій банкъ въ Празѣ а Мадяры и центральности.) Чехи, якъ звѣстною отремлятъ до чимъ разъ болѣшню самостоятельности и стараються въ сѣбѣ цѣли выкорптовувати волю дану случайности. Найновѣйшимъ домаганємъ ихъ єсть завєдєньє въ Празѣ окремого чешского банку — якъ бы то на разѣ мало бути — головною филия австро-угорского банку въ Празѣ. Жаданъ тѣ мотивує чехи тымъ, що економічне положєньє Чехіи для того не може поліпшитися, бо оно єсть заввоєме відъ Відня, що австро-угорскій банкъ єсть зовсѣмъ чужій для Чехіи такъ само, якъ и єго предствателѣ въ Празѣ, однимъ словомъ: банкъ австро-угорскій не отповѣдає потребамъ чешского народу. Потребамъ экономическимъ Чехіи можна бы лишь тогда зарадити, коли бы была заведена въ Празѣ окрема головна филия торговаго банку. Филия та мала бы стояти подъ зарядомъ головного заведеня у Віднѣ, але повинна бы мати право назначувати сама границѣ кредиту поодинокимъ фирмамъ именовати своихъ цензорѣвъ и т. д. Жаданє такє выклало въ Угорщинѣ мимо такъ добрыхъ и дружнихъ отношеній обохъ народѣвъ певну рѣвностушность, можна бы навѣтъ сказати недоволенє, котре найлѣпше проявилось въ отповѣди мадарской газеты "Nemzet" на рѣшїи выводи чешкой прасы по поводу послѣдней побѣды Чехѣвъ на вытыву до Будапешту. Згадана газета каже: Мы Мадяры не ведемъ съ людьми приѣздающими на вытыву жадной политики анѣ народной анѣ торговельной и не можемо зрозумѣти, якъ можуть въ Празѣ привязувати до сѣбѣ навати конче характеръ политичный, підчасъ коли тутъ о политичѣ не було и бесѣды. Погослови, що будьто бы Угорщина заняла вже супротивъ бажанъ Чехѣвъ певне становище єсть безоснованє; о якѣй небудь змѣнѣ на банктютахъ не може бути и бесѣды. Банкъ має характеръ дуалистичный, бо наша держава єсть дуалистичною и для того и банктюти мають форму дуалистичну. Банкъ має доси два головнїя заведеня, кождий съ одною дирекцією. Коли отже Чехи хотять мати одно головне заведєньє вразѣ съ дирекцією; то повиннї въ такомъ случаю жадати, чтобы вѣдєньє заведєньє перенєсєно до Праги, бо після дуалистичной угоды банковской, може банкъ мати лишь два головнїя заведеня съ двома дирекціями. Дуалистичный устрѣй банку отповѣдає дуалистичной засадѣ монархїи, бо истнує держава австрійска и угорска, але не якась тамъ чешка, польска або славянська. — Центральностина праса нѣмецка дуже радуєся тою отправою яку давъ "Nemzet" Чехамъ а "N. fr. Presse" каже: "Da liegt also per exochenische Milchtopf in Scherben". (Чешскі узрѣнїи на галицкихъ желѣзницяхъ). "Рокрок" пише: "Якъ звѣстнаго жєрєла довѣдуємось, постановила ц. к. генеральна дирекція державныхъ желѣзницъ о бсадити ц. к. и урядниками опороченїи мѣсяца на новыхъ галицкихъ желѣзницяхъ на такъ довго, доки внутрїшня администрація и взагалѣ хѣдъ службы желѣзничной приписаний для воѣхъ желѣзницъ державныхъ не буде зовсѣмъ заведенїи. Позаякъ однаковъ не до сѣ д о с ѣ д н ы хъ силъ краєвыхъ а инші показались непридатнї, то мусять якъ завсѣгда и всюды помагати — Чехи."

ЗАГРАНИЦЯ.
Звѣздъ трєхъ цесарѣвъ. Якъ торѣвъ въ Скерневичахъ, такъ и сего року очевидно мавъ отбутися звѣздъ трєхъ цесарѣвъ въ Австрїи и лишь слабѣсть цесаря Вильгельма тому перешкодила. Звѣздъ трєхъ цесарѣвъ мимо того отбудєся хочъ може не въ такой формѣ, въ якѣй мѣгъ первістко бути пожаданий а цесарь австрійскій, въ котрого державѣ звѣздъ назначенїи, вступитъ, можна бы сказати, яко той посередникъ, котрий лудить воѣ три суєбнїи держави, жїючи съ собою въ згодѣ и мирѣ. О скѣлко доси звѣстно, отбудутся звѣзды цесарѣвъ въ двухъ мѣсяцяхъ: першій звѣздъ цесаря австрійского съ нѣмецкимъ въ Гаотайнѣ, а другій съ царемъ російскимъ въ Чехахъ — якъ здаєся, въ мѣстѣ Райхштадтѣ. Що до першого звѣзду, то доносять зъ Відня, що єсть вже певною рѣчею, що онъ наступитъ въ Гаотайнѣ. Цесарь Вильгельмъ хотѣвъ первістко приѣхати до Ишль, но станъ его здоровья сего не дозволявъ. Приѣздъ цесаря австрійского до Гаотайнѣ назначенїи на дєвъ 6 сєрнїи; цесарь перебуде тамъ ажъ до вечера отлѣдуючого дня а отгакъ отѣде до Испруку. Що и на сѣмъ звѣздѣ, подобно якъ въ Скерневичахъ, пригрозєся чогось важного, видко вже зъ того, що не тѣлько заповѣдженїи вже звѣздъ кн. Бисмарка съ гр. Кальнокомъ, але и въ Ишль отбуваюця певнїя нарады. Гр. Кальноки приѣхавъ бувъ оногда до Ишль и заразъ явився передъ цесаремъ на дошу аудїєнцїи, по котрій отгакъ конферувавъ съ кн. Гогєнльогє. Часъ и мѣсце звѣзду гр. Кальнокого съ кн. Бисмаркомъ ще не назначенїи. Звѣздомъ гр. Кальнокого съ кн. Бисмаркомъ дуже зантересувалися берлинскї газети и розбїрають его основно. Добре звичайно поинформована "Kreutz-

Ztg." потверждає вѣсть о сѣмъ звѣздѣ и каже, що онъ має передовѣсть дати підставу до дальшихъ переговоровъ въ справѣ торговельно-промысловыхъ отношеній межє обома дружными державами. — Що до звѣзду цесаря австрійского съ царемъ Александромъ III, то — якъ доносять зъ Відня має бути такожъ вже все умовлено и вызначенїи вже навѣтъ часъ и мѣсце звѣзду, дотичнї диспозиції удержуются однаковъ въ тайни. Здаєся однаковъ, що звѣздъ наступитъ въ верєсно, по великихъ манєврахъ въ Чехахъ. Мѣсцемъ оего звѣзду має бути мѣсто Райхштадтѣ. Чи звѣздъ сѣй буде мати такожъ яке значєньє политичне, або чи буде лишь простымъ актомъ куртоазїи, трудно ще нинѣ предвидѣти. Вся праса такъ австрійска, якъ и нѣмецка и російска мовчить до сїи и не робить навѣтъ по поводу сего звѣзду нѣякихъ комбинацій. О подорожи царя до Австрїи доносять лишь зъ Петербурга, що царъ блучи за границу, задержитя на короткій часъ въ Варшавѣ. Характеристичною однаковъ єсть вѣсть, що на звѣздъ царя съ цесаремъ австрійскимъ має такожъ приѣхати и министръ Гирсъ а отгакъ ще гр. Кальноки а навѣтъ и самъ кн. Бисмаркъ. Вѣсть ту подає берлинскій "Tagblatt"; на скѣлко она єсть правдивою, покажемо пізнѣйше. То лишь має бути певнымъ, що п. Гирсъ має приѣхати на купєль до Франценсбаду, отже може бути, що задержитя тутъ ажъ до приѣзду царя. Въ загалѣ можна сказати, що звѣздъ сѣмъ держитя все въ далеко болѣшій тайнѣ, якъ минушого року о звѣздѣ въ Скерневичахъ.

Зъ Судану. О смерти вславившогося лже пророка Магдіи надходятъ теперь докладнѣйшія вѣсти. Після вѣстей, які подають арабскї газетѣ, померъ онъ на ошу въ таборѣ коло Омдурманъ дня 19 лїпня с. р. Дня того занедужавъ онъ около 2 год. по полудни и казавъ заразъ вынести до окремого шатра поза таборомъ. Позаякъ не було жадного лѣкаря, то закланно до него двухъ мисіонарѣвъ, що трохи зналися на шугуцѣ лѣкарскѣй. Они побачивши хорого заразъ заявили, що для него нема жадного ратунку, позаякъ онъ занедужавъ на чорну ошу. Тогда Магдіи заклкавъ до себе своего свояка Абдуллаха, отдавъ ему своѣй мечъ и именовавъ его своимъ наслѣдникомъ. На другій день станъ здоровья хорого погоршався; онъ окликавъ цѣлу свою рѣдню и пощравао съ нею, а своему наслѣднику припоручивъ вести дальше борбу противъ хрїстіанъ. Около 5 год. рано онъ померъ, а тѣло его похоронєно подъ шатромъ, въ котромъ проживавъ, шатро же, въ котромъ померъ, спалєно.

Россія. Зъ Петербурга доносятъ, що царъ съ царицею и наслѣдникомъ престола, выбираются до Финляндїи. Дня 3 сєрнїи с. р. приѣде царска родина до Выборгу зъ отки переѣде отгакъ до Вильманотрандѣ. Въ Финляндїи робить великія пригрозєнья на принятїе царя. Зъ Петербурга вѣхало до Гельсингфорсу значне число самыхъ найдобнѣйшихъ агєнтѣвъ полиційныхъ, для скрѣпленя тамошной полицїи. — "Гражданинъ" подає интереснї вѣсти о руху революційномъ — чи, якъ онъ каже, о руху російскихъ анархистѣвъ. Здаєся, каже, згадана газета, що російскї анархисты перенєсли теперь свое поле дѣлїи до Парижа, а головнї ихъ проводирѣ сказали сѣбѣ: говорять загално, що мы притихли; говорятъ, що мы безвильнї и нѣчого вже нинѣ не єсьмо въ силѣ звѣлати; отже покажемо незадолго свѣтлою, якъ мы притихли и що можемо зробити". Такъ сказано и такъ робитя; тепершнї анархисты постановили перевєсити своихъ непередникѣвъ въ зухвалою и беззгляднѣй лютою. Постановлено отже приступити до выкованя програмы не откладючи єи. До сего податє имъ помѣчь смерть одного богатого социалїста (?) въ Франкфуртѣ, котрий цѣлий своѣй колькомилионный капиталъ записавъ на цѣли анархистичнї въ Росїи. Якъ бы оно и не було, єсть рѣчею певною, що партїя революційна постановила и дальше воювати тайными махинаціями, а строго вступленє правительства противъ неї, зовсѣмъ єи не ототраше, лишь робить осторожнѣйшою. — Указомъ царскимъ обмежено число студєнтѣвъ жидѣвъ, котры могутъ бути принятї до технологичного институту въ Харьковѣ до 10% загалного числа студєнтѣвъ въ томъ институтѣ.

НОВИНКИ.

— Завтра наша молодѣжь розпочинає свою вандрѣвку відъ Тернопольа съ ширимъ оловомъ і оолокою пісєною рускою на утахъ а сь любовію всего, що руске, вьдушѣ. Не сумнѣваємось, що нашї молодї околы стрѣтятъ всюды якъ найсердечнѣйшїй привѣтъ. Польскї газети: "Сзас", "Dziennik" и "Narodowa" кинулися съ заєклыми инованцїями на нашу вандруючу молодѣжь. О заповѣдженыхъ отгачахъ говорять такъ, якъ яка дичь африканьска, що не чула нїколи про яку небудь отгичи. Чистый скандалъ и соромъ за тую нужденну оолоку публицистаку въ Галичинѣ. Звѣстнїи дописувателѣ зъ Тернопольа, индивидумъ, котре воѣ свои дописи до "Narodówki" пише въ станѣ повного delirium tremens, вже побачивъ о. Наумовича въ Тернопольа, до котрого буде гогоритисъ "Festred" въ "Рускѣй Бєсѣдѣ", а "Сзас" и "Dziennik" р. накликають полицію, чтобы всюды добре прислухувалися отгичамъ въ вечеркахъ. Нужденнї органы польской магнєтєрїи та польской тромгадїатїи! Якъ кожда жылка въ нихъ дрожитъ на кождий слухъ о якѣмсь порушеню Русинѣвъ! Сєбчячъ: "święta policjo, gaci! pas!" Сожалѣня достойна нужденнѣсть тай годѣ!
— Зъ Теревольа пишуть намъ: Дня 4 л. сєрнїи отбудєся въ Теревольи въ сали магистратскѣй

музыкально-декламаторскїй вечеръ, котрий устроєть мѣщєвскї комитетъ и вандруюча молодѣжь руска, а потому забава сь танцями. Програма така: О 12 год. въ полудне вандрѣвники прибудуть зъ Микуляноцѣ до Теревольѣ. Мѣщєвскї комитетъ сь мѣщанами отгѣтитъ ихъ и виводатъ до сали магистратской. Потому вступатъ вандрѣвники на короткїй молебєвъ до церкви и до народной читальнѣ. О год. 2 обѣдъ у Вар. декана о. Залуцкого. О год. 3 оглядъ Теревольѣ: замку, монастыря, церкви, костєла, каменоломнѣвъ, лѣсѣвъ и гѣръ, маючихъ значєньє историчне. О 7 год. муз.-декл. вечеръ, о 8 обѣднѣ вечера, о 10 забава сь танцями. Стрѣй вечерковїй або народнїй. Чистий дохѣдъ зъ вечера призначенїи на великїй голїнїи на вежи новой церкви въ Теревольи. Цѣна вступу: крѣсло въ сали 1 зр.; відъ 3 обѣдѣ 2 зр., відъ болѣше якъ 3 обѣдѣ 3 зр.; отгєдє мѣсце 50 кр.; галєрїя 20 кр.

— Карта третїи вандрѣвни рускихъ академїиѣвъ 1885. О томъ, що готовится така карта, мы вже агадували, нинѣ маємо єи вже передъ собою. П. Кирило Кахникєвичъ вывизавєя дуже добре зъ взятой на себе задачѣ. Після карты волякого оєвєму скомпоновувъ онъ просторони дороги відъ Тернопольа до Теревольѣ, відъ Хоросткова до Гусятина и Днѣстромъ відъ Нижнева до Черновєцѣ. Карта вийшла зъ литографїи п. Косткевича дуже чисто та выразно — то и стане въ доброй пригодѣ кождою вандрѣвничєви. Цѣна карты лишь 20 кр. Вєсь дохѣдъ зъ продажїи призначивъ п. Кахникєвичъ на корисєвъ вандрѣвни.

— Засудъ неветинна-агитатора. Вчера отбулася въ повѣтовѣмъ судѣ въ Городку карна розправа противъ Ивана Колыбика, вѣйта зъ Угерєць незабитовскихъ, о образѣ чєсти п. Вас. Нагѣрного, б. кандидата на посла до рады державной. П. Нагѣрного заступивъ дрѣ М. Король. Свѣдкї: Ив. Садовнїй зъ Галичанова и Фостякъ зъ Дроздовичъ ствердили присягою, що Ив. Колыбикъ агитуючи за п. Абрагамовичемъ клеветавъ и безчєстивъ п. Нагѣрного. Судя засудивъ Ив. Колыбика на 5 днѣвъ арешту, а зѣ взгляду, що Колыбикъ єсть вѣйтомъ, замѣнявъ єму кару арешту на 25 зр. кары. Заступникъ п. Нагѣрного зголосивъ отгичнїи що до вымѣру кары, а засудженнїй заявивъ, що волить кару арешту, якъ грошеву. Дивно! Що значить для п. Абрагамовича 25 зр.?!
— Е. Вел. цесарь дарувавъ потерпѣвшимъ відъ сєгорѣчної повєни мешканцямъ Захѣдной Галичанъ зновъ 1000 зр.

— Перехѣдъ о. Ивана Наумовича на православїє отбудєся въ Сѣвскѣй церкви кїєво-печерской Лавры въ день перенєсеня мощей св. Теодосїи Печерского, 14 (26) сєрнїи с. р.

— Въ роковнїи смерти бл. п. кр. Ивана Жуковского отпращєно въ Кобакахъ, заходомъ о. Стефановича, зятя покойного, поминальнє богослужєньє при участїи численныхъ духовникѣвъ зъ деканатѣвъ кѣсовского, снѣтрянского и буковиньского. Соборну лургїю отслуживъ о. кр. Лѣвєвичъ, а проповѣдавъ о. Коблянскїй зъ Выжнїцѣ. Гостїи на родина покойного принимала воѣхъ дуже сердєчно. Тутъ же отбувао и соборнїкъ кѣсовского деканата а мѣжъ вїшними радженю о фасіонованю дохѣдѣвъ єпитрахильныхъ.

— Зъ справозданя черновєцкомъ "Рускомъ Бєсѣдѣ" довѣдуємось, що товариство сє держало въ своѣй читальнї 20 часовисєй, а въ библіотєцѣ товариства, когору продававъ п. Ивасюкъ, було 1,520 дѣлъ въ 3,400 томахъ. Библіотєку зовсѣмъ упорядковало и доновнєно библіотєкою для учєнїковъ. Выдѣлъ "Рускомъ Бєсѣдѣ" постановивъ закупути єтногр.-истор. дѣла Яндаурєка, Смигнїновича, Купчанка и предлативъ словарь Желехѣвского и сѣвчаньска "Боянъ" и "Кобзарь". Даромъ получила библіотєка товариства выдана Якова Головацкого, 105 дѣлъ господарскихъ відъ Г. Носѣевича, дорогѣннїи маны Австро-Угорщини и Европы відъ К. Рожанковского и выдана "Провѣтъ". — О литературнїи дѣльности товариства довѣдуємось, що оно минушого року выдало 12 рочникъ "Буков. калєндаря" въ 500 прим., окремїи калєндаръ отгнїи, рукою азбуку и закупило 250 прим. методикъ "Наука читаня и писаня въ 1 роцѣ шкѣльнѣмъ" Е. Поповича за суму 40 зр., а отгакъ продавало сию книжку по зниженѣй цѣнѣ. "Руока Бєсѣда" ономогала такожъ и другїи товариства рускї въ Черновѣцкахъ, а именно: "Народнїй Дѣмъ", "Драматичнє товариство" и "Руску Раду" надаючи сїмъ товариствамъ помѣщєньє въ своихъ комнатахъ, и тов. "Союзъ" збирючи предлату на "Альманахъ". — Що до руку членѣвъ, то показуєся зъ справозданя, що въ минушѣмъ роцѣ число давнїхъ членѣвъ змєншилося о 5, а за то прибуло 11 новыхъ членѣвъ. — Касовє справозданє выказує по стягненю належности за калєндарь 200 зр. чистого доходу, а вартѣсть книжокъ накладу товариства представляє суму болѣше якъ 100 зр.

— П. Юліанъ Панькєвичъ, студєнтъ школы шугѣвъ красныхъ въ Краковѣ, одержавъ нагороду за конкурсовий рєсунокъ головы Александра Македонского.

— Стипендію зъ фонду наукового въ сумѣ 105 зр. получивъ п. Иванъ Клямъ, студєнтъ философичного видѣлу на университетѣ въ Черновѣцкахъ.

— "Руснїи правотаръ домовнїй". Друкъ "Руского правотари домового" вже кѣнчатє. Зъ друкарнїи появились аркушѣ 24, 25, 26 и 27. Змѣгъ ихъ слѣдуючїи: Способы вынагороды шкѣды. Шкѣда повстаюча зъ проволочи залаты. Кара умовна (конвенційна). Обовязокъ наслѣдникѣвъ шкѣдника. Средства дохѣднїи вынагороду. Укрѣплєньє правъ и обовязковъ. Способы укрѣдєнїя права. Контрактъ поруки. Зьобовязанє, котре берє на себе третя оособа за довжника. — Ручитель вынагороды. Постанѣвы що до поруки. Наслѣдки поруки. Способы цѣнованєня поруки. Належности окарбовї,

